

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ ОСВІТИ ДОРΟΣЛИХ: ДОСВІД РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

В умовах світових тенденцій глобалізації, інтеграції, переходу до інформаційного суспільства необхідні суттєві зміни в багатьох напрямках діяльності держави, і першу чергу у сфері освіти. Вимоги нової освітньої парадигми задовольняє дистанційна освіта, яка дозволяє розв'язувати принципово нові дидактичні завдання, спрямовані на забезпечення якості і ефективності освітніх послуг. Звідси – її розвиток набуває особливого значення для соціально-економічного розвитку будь-якої держави.

Отже, застосування дистанційної освіти, яка ґрунтується на педагогічних, інформаційних, телекомунікаційних технологіях, є ефективним способом забезпечення всебічного розвитку людини, її соціальної та професійної мобільності впродовж життя, успішної адаптації до вимог сучасного суспільства. Дистанційну освіту можна вважати перспективним напрямом в системі освіти дорослих, що буде інтенсивно розвиватися як затребувана практикою адаптивна система освіти дорослих [2].

У процесі організації дистанційного навчання в Україні в системі освіти дорослих слід враховувати результати досвіду впровадження дистанційної освіти в різних країнах, зокрема в Російській Федерації, який підтверджує перспективність застосування цієї інноваційної форми навчання. Російський досвід у цій галузі для України має особливе значення, оскільки держави мають спільні джерела та корені розвитку освітньої галузі взагалі та передумови для впровадження дистанційної освіти зокрема.

У багатьох наукових дослідженнях обґрунтовано необхідність упровадження дистанційної освіти в систему неперервної освіти й освіти дорослих як найбільш ефективної для них освітньої технології в інформаційному середовищі. Значний внесок у наукові дослідження і впровадження у педагогічну практику ідей дистанційної освіти в Російській Федерації зробили О. Андрєєв, А. Бершадський, Т. Вороніна, В. Солдаткін, В. Тихомиров та ін. Зокрема, проблеми забезпечення якості дистанційного навчання розглядав Ю. Деражне, використання можливостей Інтернету в освіті – Є. Полат, В. Попов, особливості спілкування «педагог – студент» у процесі дистанційного навчання – В. Баженова, П. Маркова. Дослідження російських учених В. Дьомкіна, В. Овсяннікова, А. Хуторського стали основою розробки нормативних документів і федеральних програм із дистанційної освіти, забезпечивши їх високу якість. Проблеми наукової розробки та впровадження новітніх інформаційних технологій у освітню галузь України перебувають у центрі уваги вітчизняних учених і фахівців у галузі теорії та практики дистанційної освіти: В.Бикова, В.Кухаренка, В. Олійника, П. Стефаненка, Б. Шуневича та ін.

Отже, враховуючи соціальну значущість дистанційної освіти в умовах сучасності, коли основою професійного й особистісного зростання стає освіта впродовж життя, досвід, накопичений у цій галузі Російською Федерацією, набуває особливої ваги для освіти дорослих в Україні. Тому **метою даної статті** є аналіз і узагальнення позитивного досвіду дослідження і впровадження цієї новітньої форми навчання у Російській Федерації. Це допоможе окреслити можливості творчого використання позитивних ідей російського досвіду в умовах України.

Дослідники теорії та практики дистанційної освіти в Російській Федерації значну увагу приділяють історико-педагогічному аналізу етапів формування і розвитку дистанційної освіти в країні [1; 6; 8]. У сучасній російській літературі розвиток дистанційного навчання поділяють на різну кількість поколінь або етапів залежно від того, які технології навчання, засоби зв'язку, досягнення науки і техніки використовували в той чи інший історичний період. Становлення дистанційної освіти в Росії умовно можна розділити на три етапи. *Перший етап* – друга половина XIX ст. – початок 20-х рр. XX ст. – характеризується бурхливим

технологічним зростанням і є етапом зародження дистанційної освіти. Історично підтверджено, що першою формою дистанційного навчання було «навчання на основі листування» або кореспондентське навчання, пов'язане з виникненням звичайної пошти. Професійне кореспондентське навчання розпочалося як неперервна освіта для дорослих без видавання офіційно визнаних дипломів. *Другий етап* – 20-ті рр. – початок 90-х рр. XX ст. пов'язаний із запровадженням і функціонуванням у Росії, як різновид кореспондентського навчання, системи заочної освіти, яка на той час була найпотужнішою та найефективнішою в світі. На цьому етапі у навчанні знаходять застосування телебачення, радіо, навчальні аудіо- та відеоматеріали, а взаємодія студентів і викладачів здійснюється не тільки поштою, а й за допомогою телефону і факсу. Поява радіо і телебачення внесло зміни у дистанційні методи навчання в той час, стало значним проривом, а аудиторія навчання зросла в сотні разів. На думку дослідників, радянська система заочної освіти стала першою системно організованою на державному рівні формою дистанційного навчання. Здобута у такий спосіб освіта прирівнювалася до традиційної. Кореспондентське навчання поширено використовують також у теперішній час у Росії, Україні та інших країнах світу. *Третій етап* – перша половина 90-х рр. XX ст. і до наших днів – є сучасним етапом розвитку освіти на відстані. На цьому етапі дистанційна форма навчання не тільки одержала свою назву, а й здобула можливість виділитися з системи заочного навчання завдяки науково-технічному прогресу, результатом якого стали новітні інформаційно-комунікаційні технології (комп'ютерні телекомунікації, супутниковий зв'язок, аудіо- та відео технології, мережа Інтернет, інтерактивні дошки тощо). Це дало можливість забезпечити взаємодію учасників навчання, незважаючи на географічну віддаленість. Отже, дистанційне навчання набуває важливого значення в інформаційному суспільстві, в якому обов'язковим є постійне оновлення знань для підтримання процвітання економіки [8].

У 1994 р. в Росії була прийнята Концепція створення та розвитку єдиної системи дистанційної освіти, створені Євразійська Асоціація дистанційного навчання, Асоціація міжнародної освіти, розроблено Концепцію створення та розвитку системи дистанційного навчання в Російській Федерації. Проте датою офіційного розвитку дистанційного навчання у Росії можна вважати 30 травня 1997 року, коли вийшов наказ № 1050 Міністерства Освіти Росії, який дозволив проводити експеримент дистанційного навчання в сфері освіти. Згідно з наказом 137 Міністерства освіти і науки РФ від 06.05.2005 «Про використання дистанційних освітніх технологій», підсумковий контроль при навчанні з допомогою дистанційних освітніх технологій можна проводити як очно, так і дистанційно. Держдума Російської Федерації розглядає проект поправок до закону про освіту, пов'язаних із дистанційним навчанням. Дистанційне навчання визнане особливою формою навчання (поряд з очною, заочною, вечірньою та екстернатом). Отже, в Росії на державному рівні відбувається усвідомлення перспективності впровадження дистанційної освіти, необхідності її підтримки державою для подальшого розвитку та важливості фінансування програм розвитку дистанційної освіти.

Таким чином, розвиток дистанційного навчання поділяється на три періоди, початки яких збігаються з початками індустріалізації, інформатизації, інформатизації суспільства та глобалізації освіти, кожний з яких формується з різних поколінь засобів інформації. Історія виникнення і розвитку форм дистанційного навчання може слугувати прикладом того, що система освіти повинна вміти адаптуватися до мінливої ситуації, тому що вона являє собою одночасно спосіб передачі знань і практику [8, с. 22].

Аналіз педагогічних досліджень російських учених дозволив визначити, що поняття дистанційної освіти пройшло певну еволюцію і на даний час існують різні тлумачення понять «дистанційне навчання» та «дистанційна освіта» в наукових джерелах і офіційних документах. Дистанційне навчання дослідники визначають як:

– цілеспрямований процес інтерактивної взаємодії тих, хто навчає і навчається, та з засобами навчання, інваріантний до їх розташування в просторі та часі, який реалізується у специфічній дидактичній системі, тобто, є навчанням на відстані, коли викладач і студент розділені просторово (Е. Полат);

- комплекс освітніх послуг, що надаються широким верствам користувачів за допомогою спеціалізованого інформаційно-освітнього середовища на будь-якій відстані від установ додаткової професійної освіти (Ю. Первін);

- новий етап заочного навчання, на якому забезпечується застосування інформаційних технологій, заснованих на використанні персональних комп'ютерів, відео- та аудіотехніки (Л. Давидов);

- синтетичну, інтегральну, гуманістичну форму навчання, що базується на використанні широкого спектру традиційних і нових інформаційних технологій, їх технічних засобів, які використовуються для доставки навчального матеріалу, його самостійного вивчення, організації діалогового обміну між викладачем і учнями, коли процес навчання некритичний до їх розташування в просторі і в часі, а також до конкретного освітнього закладу (А. Андрєєв).

Дослідники Д. Гриценко, В. Тихомиров, А. Ходаков вважають, що поняття «дистанційне навчання» відображає спосіб, метод, алгоритм здобуття й передачі знань через технології навчання на відстані. Водночас, на думку Є. Полат, А. Хуторського, поняття «дистанційна освіта» означає результат такого навчання, тобто є сфокусованим підсумком здобуття необхідних споживачеві дистанційних послуг знань [5, с.7].

Таким чином, оскільки дистанційна освіта і дистанційне навчання є новими явищами в педагогіці, до цього часу немає єдиного їх тлумачення, у науковій, довідниковій літературі, нормативно-правових документах дається різне трактування цих понять. Нерозробленість основ теорії в цій галузі вимагає належного опрацювання не тільки цих аспектів, але й визначення категорій освіти і навчання взагалі [8, с. 54].

Попри неоднозначність визначення поняття дистанційної освіти, всі дослідники сходяться на думці, що дистанційна освіта зберігає переваги, властиві традиційним формам навчання, такі як: контакти з викладачами та слухачами, контроль за правильністю засвоєння матеріалу. Окрім того, вона має низку інших переваг: вільний графік навчання; незалежність від місця розташування; економія транспортних витрат; зручний вид подання матеріалів; індивідуальний темп навчання; відсутність обмежень через вік, комунікабельність, стан здоров'я тощо [1].

У цілому, за рахунок створення мобільного інформаційно-освітнього середовища, що базується на сучасних інформаційних і телекомунікаційних технологіях, та скорочення питомих витрат на одного учня в порівнянні з традиційними системами освіти система дистанційної освіти дозволяє забезпечити принципово новий рівень доступності освіти при збереженні її якості.

На думку дослідників, висока якість дистанційної освіти визначається наступними факторами: можливістю залучення висококваліфікованих науково-педагогічних кадрів і фахівців у сфері нових інформаційних технологій до розробки навчально-методичного забезпечення; високим інтелектуальним потенціалом інформаційного середовища дистанційної освіти; високим рівнем самостійності у навчальній діяльності учнів; великою кількістю різноманітних завдань, у тому числі дослідного характеру; потенціалом колективної творчості в ході телеконференцій у мережі Інтернет; можливістю практично щоденного індивідуального спілкування викладача й учня тощо. Усе це обумовлює доцільність запровадження дистанційного навчання в системі освіти дорослих.

Дистанційне навчання відкриває нові перспективи професійно-особистісного розвитку для осіб, що гостро потребують освітніх послуг, але не мають можливості отримати їх традиційним способом, а саме:

- абітурієнтів, які готуються до вступу до ВНЗ;
- молоді, яка змушена поєднувати навчання з роботою в силу обмеженої пропускну здатності системи ВНЗ або за сімейними обставинами;
- осіб, які мають медичні обмеження для одержання регулярної освіти в стаціонарних умовах;
- військовослужбовців, офіцерів, що звільняються в запас, та членів їх сімей;

- офіцерів і солдатів строкової служби МВС і прикордонних військ;
- фахівців, які вивільняються з конверсійних підприємств ВПК;
- осіб різного віку, які проживають у віддалених регіонах країни [3].

Незважаючи на безліч переваг, дистанційна освіта має і свої недоліки. Один із головних недоліків дистанційного навчання – відсутність безпосереднього спілкування учнів і викладачів. Недостатність особистого емоційного представлення знань вважається значним мінусом для процесу навчання. Окрім того, дистанційне навчання висуває певні вимоги до організації навчального процесу, такі як потреба в персональному комп'ютері та доступі в Інтернет, високі вимоги до формулювання завдань для навчання, адміністрування процесу, організації мотивації тих, хто навчається. Для дистанційного навчання необхідна жорстка самодисципліна, а результат безпосередньо залежить від самостійності та свідомості учня. Як правило, учням не вистачає традиційних практичних занять і постійного контролю. Однією з ключових проблем дистанційного навчання залишається проблема аутентифікації користувача під час перевірки знань. Тому більшість дистанційних програм передбачає очну екзаменаційну сесію, хоча частково ця проблема вирішується установкою відеокамер і відповідного програмного забезпечення. До істотних недоліків системи дистанційного навчання також належить досить висока вартість її розробки і побудови.

Вивчення досліджень російських теоретиків і практиків дистанційного навчання щодо принципів цього навчання, дозволило дійти висновку, що в основі дистанційного навчання лежать два основні принципи:

- вільний доступ, тобто право кожного (без вступних випробувань) починати вчитися і отримати середню або вищу освіту;
- дистанційність навчання, тобто навчання при мінімальному контакті з викладачем, в основі якого – самостійна робота учнів.

Окрім двох основних принципів виділяють багато інших, а саме:

- гнучкість, яка виявляється у відсутності регулярних занять у вигляді лекцій, семінарів і вільний вибір часу, необхідного для засвоєння курсу;
- модульність, що виражається в тому, що кожна окрема дисципліна або низка дисциплін створюють цілісне уявлення про певну предметну галузь;
- паралельність, пов'язану з тим, що навчання може відбуватися при суміщенні з основною професійною діяльністю;
- далекодія, що полягає у відсутності перешкод у вигляді відстані від місця знаходження учня до освітньої установи;
- асинхронність, що припускає можливість реалізації технологій навчання та навчання незалежно в часі;
- масовість, що означає некритичність параметра «кількість учнів»;
- рентабельність, яка передбачає економічну ефективність дистанційної освіти;
- широке застосування нових інформаційних технологій [4].

До зазначених принципів можна додати ще й такі: принцип інтерактивності; принцип стартових знань; принцип індивідуалізації; принцип ідентифікації; принцип регламентного навчання; принцип педагогічної доцільності застосування засобів нових інформаційних технологій та ін. [5].

Як зазначається в педагогічній літературі, ефективне дистанційне навчання дорослих може бути побудовано виключно на андрагогічних принципах і засадах, а саме: спільне проектування навчальної діяльності, самостійність учня, контекстність змісту, опора на суб'єктний досвід, актуалізація змісту, індивідуальність навчання, елективність та ін. [6].

Як відомо, застосування андрагогічного підходу полягає у прагненні врахувати особливості навчання дорослих [1], перш за все особливості сприйняття ними навчального матеріалу, що виявляються в такому:

- у процесі навчання провідну роль відіграють потреби, мотиви та професійні проблеми того, хто навчається;

- дорослій людині необхідно надати більш широкі можливості для самостійності, самореалізації та самоврядування;
- досвід учня може бути використаний як у процесі його власного навчання, так і у процесі навчання колег;
- навчальний процес потрібно орієнтувати не на отримання знань взагалі, а на вирішення значущої для учня проблеми, надання допомоги в досягненні якоїсь певної мети;
- результати навчання мають передбачати негайне застосування їх на практиці;
- навчання протікає в умовах суттєвих обмежень (соціальних, тимчасових, фінансових, професійних тощо);
- навчання будується у вигляді спільної діяльності учня і викладача, в результаті чого їхні стосунки в навчальному процесі виявляються близькими до партнерських;
- потрібно враховувати попередній життєвий досвід, що, як правило, сформував у дорослої людини низку бар'єрів, найчастіше психологічних, які перешкоджають ефективному навчанню (стереотипи, установки, страх) [7];

Бурхливий розвиток і поширення дистанційної освіти в Російській Федерації на сучасному етапі дослідники пов'язують з декількома чинниками, що забезпечують її розвиток, а саме:

- Нормативно-правові чинники пов'язані насамперед із прийняттям законів, постанов уряду, нормативних і правових документів, які регламентують правові відносини в галузі дистанційного навчання в державі (чітко виписані права й обов'язки тих, хто навчається, права, обов'язки й функції тьюторів);
- Психолого-педагогічні чинники мають забезпечити сприятливі і привабливі умови для здобуття освіти за дистанційною формою (навчання за місцем проживання і без відриву від професійної діяльності, гнучкий графік навчально-консультативних занять, розробка і забезпечення слухачів навчально-інформаційними матеріалами, інтерактивне спілкування тьютора та студента тощо);
- Технологічні чинники передбачають розширення інформаційного простору, відповідне вимогам і потребам, технічне забезпечення (комп'ютерні навчальні програми, електронні підручники, програми для перевірки знань, умінь і навичок тощо) [5, с. 14].

Отже, можна підсумувати, що дистанційна освіта принципово відрізняється від традиційної професійної підготовки (у всіх її формах: очної, заочної, вечірньої) за цілями, принципами, змістом, методами і технологіями, характером діяльності викладачів і студентів, а також кінцевими результатами. Система дистанційної освіти призначена не для удосконалення існуючої практики навчання, а для її якісної зміни, що зумовлено зміною парадигми і пріоритетів у цілепокладанні. У процесі підготовки у системі дистанційної освіти провідною метою стає розвиток здібностей до різних видів діяльності, насамперед інтелектуальних (мислення, творчості, професійного й особистого спілкування, рефлексії), саморозвитку та зміни професійних цілей і орієнтацій, оскільки саме ці якості і можуть стати ефективним інструментом взаємодії з нестійким навколишнім соціальним середовищем.

Отже, вивчення досвіду Російської Федерації впровадження і розвитку передумов, що забезпечили успішне функціонування дистанційної освіти, дало змогу виявити й узагальнити позитивні сторони цього процесу, визначити можливості використання його набутків у організації дистанційної освіти в Україні, а саме:

- усвідомлення на державному рівні необхідності її перспективності впровадження дистанційної освіти, підтримка державою її подальшого розвитку, забезпечення системності, комплексності й узгодженості дій у модернізації освітньої галузі та пов'язаною з нею дистанційної освіти;
- цільове фінансування програм, які підтримують розвиток дистанційної освіти, різноманітних освітніх проектів з інформатизації, особливо з державного бюджету;
- удосконалення і доповнення нормативно-правового забезпечення, яке регламентує розвиток дистанційної освіти в країні;

- прискорення розбудови національної системи дистанційної освіти та національної комп'ютерної науково-освітньої мережі;
- створення мережі навчальних центрів дистанційної освіти в регіонах, де гостро відчувається потреба в здобутті вищої освіти громадянами або післядипломної освіти фахівцями;
- проведення широкомасштабного системного експерименту у сфері дистанційної освіти, який сприяв би розширенню можливостей громадян в одержанні освіти впродовж життя, створив би умови для вдосконалення освітніх стандартів, для переконання консервативно налаштованих членів соціуму й академічної спільноти в необхідності застосування прогресивних технологій дистанційного навчання;
- вивчення російського досвіду застосування технологій дистанційного навчання в корпоративних установах, органах соціального захисту населення, службах зайнятості й переносу його на реалії української освіти;
- організація інформаційно-пропагандистської кампанії із залученням засобів масової інформації з метою роз'яснення сутності дистанційної освіти, її можливостей і переваг та формування в населення стійкого інтересу до неї [5, с. 15].

Таким чином, у сучасному динамічному світі завдяки появі мережі Інтернет, поширенню нових інформаційних і технічних засобів навчання, використанню нових засобів зв'язку в навчальних закладах різних типів склалися передумови для організації дистанційної освіти, яка є найбільш ефективною освітньою технологією в освіті дорослих. Активний розвиток цієї прогресивної форми навчання в контексті неперервної освіти відбувається в умовах обміну інформацією, спрямованого на збагачення і поповнення власного досвіду інноваційними ідеями інших країн, і зокрема Російської Федерації. Тому виявлення особливостей побудови системи дистанційної освіти в Росії, прогнозування напрямів модернізації освітньої галузі має винятково важливе значення для застосування інформаційно-комунікаційних технологій і дистанційної освіти та їх адаптування до умов України.

Література:

1. Андреев А.А. Введение в дистанционное обучение : учеб.-метод. пособие / А.А. Андреев. – М. : МЭСИ. – 1997. – 50 с.
2. Бакланова Н.Б. Развитие дистанционного образования взрослых в сельском социуме : автореф. дис. канд. пед. наук : 13.00. 08 / Н.Б. Бакланова. – М., 2002. – 22 с.
3. Интернет в гуманитарном образовании : учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений/ Под ред. Е.С. Полат. – М.: Владос. – 2001.- 272 с.
4. Кларин М.В. Интерактивное обучение - инструмент освоения нового опыта / М.В. Кларин // Педагогика. - 2008. - № 7. – С. 34-42.
5. Лещенко І.Т. Розвиток дистанційної освіти в Російській Федерації : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.01 / І.Т. Лещенко. – К., 2008. – 20 с.
6. Практическая андрагогика : метод. пособие / под ред. проф. В.И. Подобеда, проф. А.Е. Марона. – С-Пб.: ГНУ «ИОВ РАО», 2003. – 414 с.
7. Щенников С. Модель открытого дистанционного образования взрослых / С. Щенников [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <<http://www.op-link.ru>>. – Загол. з екрану. – Мова рос.
8. Шуневич Б. Теоретичні основи дистанційного навчання: навч. посібник / Шуневич Богдан. – Львів : Вид-во Нац. ун-ту «Львівська політехніка», 2006. – 244 с.

Стаття присвячена аналізу розвитку дистанційної освіти в Російській Федерації; представлені погляди російських дослідників щодо визначення, особливостей, переваг і недоліків, принципів дистанційного навчання. Підсумовується, що впровадження російського досвіду застосування інформаційно-комунікаційних технологій в освіті дорослих, їх адаптування до умов України сприятиме значному просуванню в організації дистанційної освіти в нашій державі.

Ключові слова: дистанційна освіта в російській Федерації, дистанційне навчання, освіта дорослих, особливості, принципи.

Статья посвящена анализу развития дистанционного образования в Российской Федерации, представлены взгляды ученых на определение, особенности, преимущества и недостатки, принципы дистанционного обучения. Делается вывод, что внедрение российского опыта применения информационно-

коммуникационных технологий в образовании взрослых, их адаптация в условиях Украины поможет в организации дистанционного образования в нашей стране.

Ключевые слова: дистанционное образование в Российской Федерации, дистанционное образование, образование взрослых, особенности, принципы.

The article is devoted to distance education development in Russian Federation; the Russian researches' approaches according to definition, peculiarities, advantages and disadvantages, principles of distance learning are presented. It is concluded that the implementation of Russian experience of informational and communicational technologies using and its adaptation for the Ukrainian conditions, will provide significant development of the distance education in our country.

Keywords: distance education in Russian Federation, distance learning, adult education, peculiarities, principles.

УДК 378.14

В.В. Гуцол
м. Вінниця, Україна

ЗАСТОСУВАННЯ ВЕБ-КВЕСТ ТЕХНОЛОГІЙ У СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Постановка проблеми. Розвиток комп'ютерних-технологій, а особливо інтернет-технологій кардинально змінює образ світу, життєві пріоритети, стиль мислення всього людства. Усвідомлюючи вимоги часу, педагоги прагнуть активно й ефективно впроваджувати нові інформаційні технології у навчальний процес. Однією із таких технологій є веб-квест, який сприяє підвищенню якості навчання, покращує процеси сприйняття нової інформації й активізує студентів і викладачів. Нові інтернет-технології допомагають реформуванню традиційної системи освіти відповідно до вимог сучасного індустріального й інформаційного суспільства.

Аналіз попередніх досліджень засвідчує, що проблемою якості навчання та застосування інноваційних технологій опікувались багато вчених зокрема: опікувались В. Безпалько, В. Бондар, В. Гузєєв, Р. Гуревич, М. Кадемія, М. Кларін, Д. Левітес, В. Лизинський В. Рибалка, С. Сисоєва, В. Сластьонін, С. Смирнов, Є. Полат, Н. Тверезовська, О. Шевцова.

Мета публікації полягає в розробці методики використання веб-квест технологій у сучасному інформаційному суспільстві.

Виклад основного матеріалу. Поява Інтернету та його широке застосування як інформаційного ресурсу, змусили педагогів шукати ефективні шляхи впровадження в навчальний процес. Оскільки вільний пошук в Інтернеті має дуже сумнівну навчальну цінність, необхідно було розробити спосіб застосування інтернет-ресурсів відповідно до дидактики навчання. Значна кількість науковців вважають, що саме завдяки застосуванню веб-квесту старі методичні принципи перестали бути просто «добрими ідеями», а змогли знайти реальне застосування в науковій діяльності.

Веб-квест (веб-квест від англ. WebQuest) можна перекласти як «пошук у мережі» або «Інтернет-пошук». Автором терміну є професор університету Сан-Дієго (США), фахівець у галузі освітніх технологій Берні Додж, який зазначив, що «веб-квест – це пошукова діяльність (або діяльність орієнтована на пошук) у процесі якої вся інформація, котрою оперує студент чи її частина, надходить із інтернет-джерел, доповнюючись відеоконференціями» [4]. Оскільки термін виник порівняно недавно (1995) то, його тлумачення неоднозначне.

О.Федоров стверджує, що веб-квест–це освітній сайт, призначений для самостійної, освітньої, дослідницької діяльності учнів і студентів (зазвичай у групах) відповідно до визначеної теми з гіперпосиланням на різноманітні веб-сторінки [2, с. 185].

О.Шевцова зазначає, що веб-квест технології орієнтовані на вирішення навчальних проблем, де основна інформація взята із Інтернет джерел [3].